

Fundacja
Aleksandra Kwaśniewskiego
AMICUS EUROPAE

Biuletyn OPINIE FAE
nr 7/2014

Jakub GAJDA

Redefinicja pozycji Iranu

W tle kryzysu na Ukrainie, który może wywrzeć poważny wpływ na politykę energetyczną Rosji wobec państw Unii Europejskiej, głos zabrał irański minister nafty. Bidżan Namdar Zanganeh zapewnił, że Iran gotowy jest zaopatrywać państwa europejskie w gaz ziemny¹. Może powrócić zatem temat budowy gazowej alternatywy dla Europy opartej na drugim pod względem wielkości zasobów producencie „błękitnego paliwa”. W obecnej sytuacji politycznej taka alternatywa wydaje się być bardziej prawdopodobna niż jeszcze kilkanaście miesięcy temu. Z drugiej strony droga do zbliżenia gospodarczego, które może nastąpić w wyniku porozumienia sześciu światowych mocarstw z Iranem wydaje się być bardzo długa, nie wspominając już o kwestiach budowy odpowiednich sieci przesyłowych i potrzebie zaangażowania w projekt państw trzecich.

Pod koniec listopada 2013 roku w Genewie podpisano tymczasowe porozumienie pomiędzy Iranem i grupą P5+1 (stali członkowie RB ONZ i Niemcy). Ustalenia, które weszły w życie 20 stycznia bieżącego roku, zakładają tymczasowe i częściowe wstrzymanie irańskiego programu nuklearnego w zamian za złagodzenie nałożonych na Teheran sankcji. Obecnie dyplomaci pracują nad warunkami ostatecznego porozumienia w trakcie kolejnych rund rozmów. Co godne podkreślenia, była to pierwsza umowa podpisana zarówno przez Stany Zjednoczone, jak i Iran po trzydziestu czterech latach impasu we wzajemnych relacjach. Zawarcie trwałego porozumienia oraz spór o rzeczywiste nuklearne intencje Iranu budzą w światowej opinii publicznej skrajne emocje. Z jednej strony uwolniony od sankcji Iran będzie mógł otworzyć swą gospodarkę na świat, a także zaangażować się w tworzenie wspomnianej gazowej alternatywy dla Europy. Z drugiej strony, szybko wzrastająca potęga Teheranu rodzi jednak obawy o eskalację napięć na Bliskim Wschodzie. Powody do obaw mają w obecnej sytuacji geopolitycznej szczególnie Izrael i Arabia Saudyjska, a także rządy innych państw położonych w regionie Zatoki Perskiej, dla których ideologia Islamskiej Republiki Iranu stanowić może źródło zagrożenia, inspirując społeczeństwa do kolejnych zamieszek i przewrotów politycznych.

Ponieważ sytuacja geopolityczna Iranu znacząco ewoluowała w ostatnim czasie, warto przyjrzeć się jej, by ocenić rodzące się perspektywy ewentualnego zacieśnienia współpracy Zachodu z Iranem, jak i zdefiniować zagrożenia wynikające ze zniesienia sankcji dla tego państwa.

¹ *Iran Ready To Supply Gas to Europe*, Press TV, <http://www.presstv.ir/detail/2014/05/03/361124/iran-ready-to-supply-gas-to-europe/>, [dostęp: 2 maja 2014].

Zarys geopolityczny

Islamska Republika Iranu jest państwem ponad pięciokrotnie większym od Polski (1. 648 tys. km² powierzchni), jednocześnie osiemnastym na świecie pod względem wielkości terytorium. Iran położony jest w Azji Południowo-Zachodniej i klasyfikowany zazwyczaj jako państwo bliskowschodnie. Zaznaczyć należy, że jest on jednocześnie państwem peryferyjnym tego regionu, znajdującym się w bezpośrednim sąsiedztwie Kaukazu, Azji Centralnej i Azji Południowej. Nie tylko bliskość geograficzna oraz bogata historia, ale również wiele innych procesów łączy Iran z tymi regionami. Możemy w tej materii wyróżnić następujące czynniki: gospodarczy, polityczny i religijny, a także etniczny oraz kulturowy. Tymczasem w kontekście klasyfikacji geograficznej Iran nie spełnia wielu kryteriów spójności geopolitycznej, które łączą większość państw bliskowschodnich. Obywatele Iranu w swej większości nie należą do grupy ludów semickich i przeważnie wyznają islam w wersji szyickiej, zaś język urzędowy IRI – perski – jest językiem indoeuropejskim.

Z powyższych przyczyn, niektórzy badacze określając położenie Iranu w języku polskim decydują się raczej na używanie mniej popularnego terminu Środkowy Wschód (nie mylić z terminologią anglojęzyczną), co ze względu na wyznaczniki geopolitycznej czy geokulturowej spójności, wydaje się zdecydowanie bardziej właściwym określeniem. Niemniej wszelkie warianty klasyfikacji traktować należy umownie, gdyż choćby ze względu na niezaprzeczalną jedność Iranu z bliskowschodnim subregionem Zatoki Perskiej nie sposób wyłączyć tego państwa z Bliskiego Wschodu, a już na pewno nie w związku z eksploatacją złóż surowców energetycznych oraz polityką naftową.

Bardzo istotnym czynnikiem definiującym charakter geopolityczny Iranu jest ukształtowanie terenu tego państwa oraz rozmieszczenie pasm górskich, które nadają mu strategiczny charakter „górskiej twierdzy”.² Pasma górskie czynią IRI krajem stosunkowo niezagrożonym bezpośrednią inwazją wrogów. Iran graniczy z siedmioma krajami: Afganistanem (długość granicy – 936 km), Pakistanem (909 km), Irakiem (1458 km), Turcją (499 km), Azerbejdżanem (611 km), Armenią (35 km) oraz Turkmenistanem (992 km). Od wiosny 2003 roku żadne z państw sąsiednich nie stanowi realnego zagrożenia dla Iranu. Paradoksalnie, drogę Iranowi do potęgi w regionie otworzyły Stany Zjednoczone, uznawane za wroga Rewolucji Islamskiej. W wyniku obalenia reżimu Saddama Hussajna w Bagdadzie, całkowicie zniknęła kluczowa dla utrzymania równowagi w całym regionie

² Friedman G., *Następna dekada. Gdzie byliśmy i dokąd zmierzamy*, Monika Wyrwas-Wiśniewska [tłum.], Wydawnictwo Literackie, Kraków 2012, s. 189.

kwestia rywalizacji irańsko-irackiej. Właśnie rywalizacja z Irakiem, niemal od momentu powstania Republiki Islamskiej ajatollaha Chomeiniego, skutecznie hamowała ekspansję ideologiczną, polityczną i gospodarczą Iranu. Odnotujmy przy tym, że Iran jest dziś jednym z ważniejszych graczy w zdominowanym przez szytów Iraku.

Za wschodnią granicą Iranu zarówno Afganistan, jak i Pakistan borykają się z problemami terroryzmu i poważnymi tarciami wewnętrznymi. Kabul i Islamabad uwikłani są w trilateralną, strategiczną rozgrywkę z Indiami. Od Rosji oddziela Iran bezpieczna strefa buforowa w postaci Armenii i Azerbejdżanu, poza tym działania Teheranu w regionie Morza Kaspijskiego są przeważnie blisko skoordynowane z polityką Moskwy. Jedynie Turcja – kraj o podobnym potencjale ludnościowym i strategicznym położeniu – może stanowić realną przeciwwagę dla rosnącej potęgi Iranu. Jako kraj tranzytowy, Turcja może też odegrać istotną rolę dla irańsko-europejskiego zbliżenia gospodarczego, dlatego też to właśnie ten kraj wydaje się być dziś kluczowym sąsiadem Iranu zarówno z perspektywy Teheranu, jak i perspektywy europejskiej.

Centrum energetycznej geopolityki Iranu

Iran posiada 740 km linii brzegowej Morza Kaspijskiego oraz 1950 km wybrzeża Zatoki Perskiej. Dzięki kontroli sprawowanej nad wyspami w Zatoce Perskiej (Qeszm, Hormoz, Larak) jest w stanie kontrolować wąską i krętą Cieśninę Ormuz, a ewentualnie nawet zamknąć ją dla transportu morskiego i tym samym zablokować eksport ropy naftowej z regionu Zatoki Perskiej. Działanie takie natychmiast odcisnęłoby piętno na całej światowej gospodarce. Podkreślić należy jednocześnie fakt, że Iran nie jest potęgą morską, a usytuowanie jego głównych portów takich jak: Bandar-e-Buszehr oraz Bandar-e-Abbas w Zatoce Perskiej nie daje większych szans na rozwinięcie tej potęgi. Wyjątkiem dającym nowe możliwości rozwoju jest usytuowany najbardziej na południowy-wschód, na wybrzeżu Zatoki Omańskiej, port Czabahar, który we współpracy z Indiami oraz Afganistanem notuje w ostatnich latach bardzo prężny rozwój.

Jak zauważył B.B. Coşkun³, leżący pomiędzy brzegami Morza Kaspijskiego i Zatoki Perskiej, Iran znajduje się w najbogatszym w surowce energetyczne regionie świata. Iran posiada trzecie wśród krajów OPEC rezerwy ropy naftowej, stanowiące 13,1 proc. rezerw światowych⁴ oraz drugie pod

³ Coşkun B.B., *Global Energy Geopolitics and Iran*, [w:] Uluslararası İlişkiler, Vol. 5, Nr 20 (zima 2009), s 180.

⁴ Według danych OPEC, źródło: http://www.opec.org/opec_web/en/data_graphs/330.htm, [dostęp: 16 marca 2014].

względem wielkości zasoby gazu ziemnego⁵, co w oczywisty sposób czyni go potencjalnym atrakcyjnym partnerem gospodarczym dla konsumentów tego surowca w Europie. Mimo ogromnych złóż bogactw naturalnych oraz faktu, że to eksport tych surowców pozostaje głównym źródłem dochodów państwa, w centrum energetycznej geopolityki Iranu bezsprzecznie pozostaje program nuklearny, który wzbudzając kontrowersje (szczególnie w Stanach Zjednoczonych i Izraelu) rodzi czynniki silnie oddziałujące nie tylko na prosperowanie rynku irańskich surowców, ale także na pozycję dyplomatyczną i polityczną Iranu zarówno w regionie, jak i świecie. Represje gospodarcze Zachodu, które szczególnie przybrały na sile po umieszczeniu Iranu w „osi zła” przez G.W. Busha, a następnie zaostrzyły się w dobie prezydentury M. Ahmadineżada, odbiły się wydatnie na irańskiej rzeczywistości i mają istotny wpływ na kryzys walutowy oraz spowolnienie rozwoju gospodarczego. Sankcje wymierzone w Iran w dużej mierze ograniczyły możliwości swobodnej wymiany handlowej głównie z krajami UE.

Polityka zagraniczna Teheranu

Do 1979 roku Iran był wiernym sojusznikiem Stanów Zjednoczonych na Bliskim Wschodzie i wpisywał się w poczet członków obozu proamerykańskiego w zimnej wojnie. Powstała w wyniku rewolucji Islamska Republika Iranu, w zamyśle jej głównego ideologa – ajatollaha Ruhollaha Chomeiniego – miała być państwem niezaangażowanym w zimnowojenne rozgrywki mocarstw. Wartości islamu miały zostać postawione ponad wszystkim, przez co Iran miał stać się: *nie Wschodem, nie Zachodem lecz Republiką Islamską*.⁶ Życzenie Chomeiniego nigdy w pełni się nie zmaterializowało, a Iran nie jest postrzegany jako aktor neutralny, lecz po dziś dzień posiada dobre relacje z Rosją (spadkobiercą ZSRR) oraz Chinami. Właśnie te dwa państwa są głównymi sojusznikami Iranu w świecie.⁷ W cieniu sojuszników, skonfliktowany z Zachodem, Iran od lat buduje własną potęgę regionalną. Celem Islamskiej Republiki Iranu w partnerstwie z Moskwą i Pekinem jest zapobieganie i ograniczanie wpływów Stanów Zjednoczonych na Bliskim Wschodzie i w całym świecie islamskim, a także utrzymanie swego programu nuklearnego. Tymczasem Chiny i Rosja mają przede wszystkim interesy ekonomiczne w utrzymaniu partnerstwa z Iranem, poza tym są to państwa, które jeszcze jakiś czas temu znajdowały się w podobnej do Iranu sytuacji impasu, jeśli chodzi o stosunki z Waszyngtonem. Regionem, w którym Iran stara się prowadzić aktywną i jednocześnie

⁵ Patrz: http://www.bp.com/content/dam/bp/pdf/statistical-review/statistical_review_of_world_energy_2013.pdf, [dostęp 16 marca 2014].

⁶ cytat za: Salehzadeh A., *Iran's Domestic and Foreign Policies*, Helsinki 2013, s. 19.

⁷ Ibidem.

skoordynowaną z Moskwą politykę, jest Kaukaz. Tutaj również zderzają się interesy Rosji i Zachodu. Iran stanowi rodzaj siły wspierającej politykę Moskwy wobec państw Kaukazu, a najważniejszym sojusznikiem Teheranu wśród państw kaukaskich pozostaje Armenia.

Choć irańska polityka ewoluowała przez okres ostatnich trzydziestu pięciu lat, równolegle postępowała tendencja powiększania się dystansu pomiędzy Iranem i Zachodem. Niektóre rządy w Teheranie podejmowały próby zbliżenia na płaszczyźnie gospodarczej i dialogu międzywilizyjnego. Korzyści ze zbliżenia z Zachodem dostrzegali prezydent H. Rafsandżani, a później również M. Chatami, niemniej efekty ich działań nie dawały wymiernych efektów. Po zaliczeniu Iranu do tzw. „osi zła”, a szczególnie w czasie prezydentury M. Ahmadineżada, dystans pogłębił się skrajnie. Ówczesny irański prezydent bardzo negatywnie zasłynął swymi wypowiedziami nt. Izraela i Holocaustu, które wobec jednoczesnego nacisku Iranu na rozwój programu nuklearnego stały się powodami ugruntowania obrazu Iranu jako państwa będącego zagrożeniem dla bezpieczeństwa międzynarodowego. Poskutkowało to wprowadzeniem bardzo dotkliwych sankcji gospodarczych. Mimo wyraźnej poprawy notowań irańskich władz w ostatnich miesiącach, co bezpośrednio związane jest z deklarowanym reformistycznym kursem rządu H. Rouhaniego, w środowisku międzynarodowym Iran wciąż pozostaje krajem o mocno zszarganej opinii.

Najważniejszymi, deklarowanymi przez przywódcę duchowego priorytetami Islamskiej Republiki Iranu są: eksport rewolucji islamskiej, budowa świata wielobiegunowego opartego na zasadach islamu i humanizmu oraz wsparcie dla narodów ucisnionych w świecie muzułmańskim. W praktyce budowanie świata wielobiegunowego niekiedy przypomina bardziej dążenie do politycznego, ideologicznego i gospodarczego zdominowania Bliskiego i Środkowego Wschodu. Zasada eksportu Islamskiej Rewolucji wydaje się być konsekwentnie realizowana przez władze IRI, co widać było choćby podczas wydarzeń „Arabskiej Wiosny”, kiedy Teheran uznał bunt przeciwko władzy autorytarnej w krajach arabskich za odpowiedź na wezwanie Rewolucji Islamskiej sprzed trzydziestu lat. Sytuacja skomplikowała się, gdy protesty dotarły również do Syrii i rozpoczęła się wojna domowa w kraju rządzonym przez Baszara al-Asada, będącego irańskim sojusznikiem.

Iran działa również poza regionem na rzecz idei świata wielobiegunowego, utrzymując dobre relacje z państwami o antyamerykańskim nastawieniu pod każdą szerokością geograficzną. W retoryce władz irańskich i rządowych mediów bardzo często obecna jest negatywna propaganda wobec liberalnej demokracji zachodniej. Iran w świecie muzułmańskim okazuje wsparcie dla wybranych grup islamistycznych, w szczególności szyickich, które reprezentują poglądy zbliżone do

założeń islamskiej rewolucji i do wprowadzenia szariatu w całym świecie muzułmańskim. Wsparcie dla Hamasu i Hezbollahu oraz ideologia antyizraelska Iranu mają mieć wpływ na zwiększanie poparcia w świecie islamu.

Opisując w zarysie politykę zagraniczną IRI warto zważyć na fakt, że zdecydowana większość zachodnich analityków uznaje ideologię rewolucji islamskiej za jedyny wyznacznik polityki zagranicznej Iranu w budowaniu swej pozycji w regionie. Tymczasem od wielu lat, Iran korzysta równocześnie z innych użytecznych idei i związanych z nimi instrumentów, odwołując się do imperialnej – przedmuzułmańskiej – przeszłości. Władze irańskie – mając na uwadze fakt, że Bliski i Środkowy Wschód zamieszkuje wiele ludów, które związane są z Iranem etnicznie, historycznie, kulturowo i językowo – prowadzą politykę mającą na celu budowanie relacji w oparciu o wspólną tożsamość. Szczególnie w byłej sowieckiej Azji Centralnej i Afganistanie, Iran częściej wskazuje na wspólną historię i wielowiekowe więzy współczesnych społeczeństw, niż religię. Irańskie władze świadome są, co szczególnie charakterystyczne jest w większości sunnickim Afganistanie i byłym radzieckim Tadżykistanie, że islam i eksport rewolucji niekoniecznie muszą być najlepszym instrumentem oddziaływania i budowania przyjacielskich relacji.

Problemy wewnętrzne

Islamska Republika Iranu, choć często bywa bezkrytycznie idealizowana przez swych przywódców, ma również swoje słabe strony i boryka się z wieloma problemami. Rząd irański krytykowany za prześladowania opozycji politycznej, niezmiennie posiada wielu wrogów w środowiskach irańskich emigrantów – głównie w Europie i Stanach Zjednoczonych. W Iranie dochodzi do zamachów terrorystycznych, przygotowywanych przez sunnicką organizację *Dżund'allah* (Żołnierze Boga) oraz opozycyjną, szyicką grupę *Mudżahedin-e-Khalq* (Mudżahedini Ludowi). Obie organizacje mogą być narzędziem destabilizacji w rękach zewnętrznych wrogów IRI.

Mimo, że w 1935 roku Reza Szah nakazał zaprzestanie nazywania swego kraju Persją, by jego kraj mógł być postrzegany jako ojczyzna nie tylko Persów, ale i wszystkich innych ludów irańskich, regiony peryferyjne Iranu: Beludżystan, Kurdystan oraz bogatą w ropę naftową prowincję Chuzestan, można uznać za tereny najbardziej zagrożone destabilizacją i separatyzmem. Właśnie na tych terenach dochodziło bądź dochodzi do niepokoju i zamachów terrorystycznych, często inspirowanych z zewnątrz poprzez działania sił antyirańskich w obrębie rywalizacji sąsiedzkiej bądź regionalnej.

Inne problemy wewnętrzne, z którymi boryka się Iran to obecność ponad miliona afgańskich uchodźców, pochłaniająca ogromne nakłady finansowe i ofiary wśród irańskich funkcjonariuszy walka z przemytnikami narkotyków z Afganistanu, wysoki wskaźnik bezrobocia, a także poważne niedobory wody, przez co irańskie rolnictwo jest słabo rozwinięte i Iran zmuszony jest do importu większości produktów rolnych. Powyższe czynniki, wraz ze spowodowaną sankcjami hiperinflacją nie załamały jednak Iranu, który nadal konsekwentnie buduje swą silną pozycję w regionie, a po elekcji Rouhaniego stara się (stawiając jednak warunki) otworzyć się na współpracę z Europą.

Zbliżenie możliwe, czy nie?

Czołowy amerykański analityk G. Friedman słusznie stwierdził, że Iran stał się osią wokół której obraca się cały Bliski Wschód, dlatego też jest niezwykle istotny dla administracji globalnego mocarstwa – Stanów Zjednoczonych.⁸ Friedman dodaje przy tym, że w obecnej sytuacji jeżeli Waszyngton pragnie osiągnąć swoje cele strategiczne, nie ma innego wyjścia, jak tylko poszukiwanie porozumienia z Teheranem.⁹ Władze irańskie wydają się być świadome takiego stanu rzeczy, a irańskie środki masowego przekazu otwarcie mówią o tym, że Amerykanie mają w interesie tylko realizację swych imperialistycznych celów, nie zaś prawdziwe i długoterminowe partnerstwo. Iran daje przy tym jasno do zrozumienia, że nie zamierza rezygnować z dynamicznego rozwoju, a jednocześnie pozostanie wiernym ideałom Rewolucji Islamskiej, co oznacza, że jeżeli zbliżenie Stanów Zjednoczonych z Iranem ma mieć charakter tylko przejściowy, wzrost potęgi Teheranu może w przyszłości ponownie okazać się zagrożeniem dla interesów Waszyngtonu na Bliskim Wschodzie.

Z drugiej strony tak Teheran, jak i Waszyngton mają świadomość, że mogą na choćby przejściowej poprawie relacji wiele zyskać – mogą wspólnie osiągnąć kompromis wobec wydarzeń w Iraku, Afganistanie i Syrii, dzięki czemu obecność sił amerykańskich w regionie mogłaby zostać znacząco zredukowana. Oczywiście jest też, że po ewentualnym zbliżeniu amerykańsko-irańskim i zniesieniu sankcji nałożonych na Teheran, pojawią się niewykorzystywane dotąd możliwości dla współpracy Iranu z państwami UE, w tym i Polską, która w podejmowanych decyzjach dotyczących handlu z Iranem nie będzie musiała się obawiać nieprzychylnego nastawienia swojego strategicznego partnera z Waszyngtonu.

⁸ Friedman G., *Następna dekada...*, s. 91.

⁹ Op. cit., s.142.

Zarówno Stany Zjednoczone, jak i Unia Europejska stoją na progu coraz to nowych wyzwań, a jeśli chodzi o Bliski Wschód i świat islamu, Iran jest bardzo liczącym się graczem, którego z pewnością warto byłoby mieć po swojej stronie, chociażby we wspomnianej batalii o surowce.

Należy przy tym pamiętać, że Iran aspiruje do roli bezdyskusyjnego lidera w regionie, co jest postrzegane jako zagrożenie przez współpracujące z Zachodem państwa, takie jak Izrael, Arabia Saudyjska, a także Zjednoczone Emiraty Arabskie oraz inne kraje Zatoki Perskiej. Rosnący w siłę Iran będzie zagrożeniem dla pozycji Arabii Saudyjskiej i znacząco wpłynie na kształt rywalizacji sunnicko-szyickiej w świecie. Ze względu na zaangażowanie Iranu w konflikt izraelsko-palestyński i konotacje z Hamasem i Hezbollahem, należy mieć pewność, że rząd Izraela będzie nadal obawiał się wszelkich ruchów społeczności międzynarodowej, mogących umożliwić Iranowi wzrost potęgi.

---

*Tezy przedstawiane w serii „Biuletyn OPINIE” Fundacji Amicus Europae
nie zawsze odzwierciedlają jej oficjalne stanowisko !*

Kontakt

**Fundacja Aleksandra Kwaśniewskiego
„Amicus Europae”**

Aleja Przyjaciół 8/5
00-565 Warszawa

Tel. +48 22 622 66 33
Tel. +48 22 622 66 03
Fax: +48 22 629 48 16

email: fundacja@fae.pl, www.fae.pl

Biuletyn OPINIE FAE nr 7/2014

Redefinicja pozycji Iranu

Autor: Jakub Gajda

Ekspert Fundacji Amicus Europae oraz Fundacji Pułaskiego.

Orientalista, publicysta i tłumacz prasowy z języków perskiego, dari, tadżyckiego i paszto. Twórca i redaktor naczelny serwisu Afganistan24.org.

Od 2009 r. doktorant w Wyższej Szkole Studiów Międzynarodowych w Łodzi.

Nadrzędną misją **Fundacji AMICUS EUROPAE** jest popieranie integracji europejskiej, a także wspieranie procesów dialogu i pojednania, mających na celu rozwiązanie politycznych i regionalnych konfliktów w Europie.

Do najważniejszych celów Fundacji należą:

- Wspieranie wysiłków na rzecz budowy społeczeństwa obywatelskiego, państwa prawa i umocnienia wartości demokratycznych;
- Propagowanie dorobku politycznego i konstytucyjnego Rzeczypospolitej Polskiej;
- Propagowanie idei wspólnej Europy i upowszechnianie wiedzy o Unii Europejskiej;
- Rozwój Nowej Polityki Sąsiedztwa Unii Europejskiej, ze szczególnym uwzględnieniem Ukrainy i Białorusi;
- Wsparcie dla krajów aspirujących do członkostwa w organizacjach europejskich i euroatlantyckich;
- Promowanie współpracy ze Stanami Zjednoczonymi Ameryki, szczególnie w dziedzinie bezpieczeństwa międzynarodowego i rozwoju gospodarki światowej;
- Integracja mniejszości narodowych i religijnych w społeczności lokalne;
- Propagowanie wiedzy na temat wielonarodowej i kulturowej różnorodności oraz historii naszego kraju i regionu;
- Popularyzowanie idei olimpijskiej i sportu.